Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Coboară Domnul în cartea cuvântului Său din zilele acestea, iar cartea se deschide la glasul Lui și se scrie în ea zi de praznic împărătesc.

Cobor în cetatea cuvântului Meu cu praznic sfânt. Mai întâi întăresc răbdarea și puterea cea pentru Mine în porți, ca să intru și să-Mi lucrez cuvântul, și apoi împlinirea lui. Pun alin și pun mângâiere peste cei ce Mă poartă, pun puterea Mea peste neputințele lor, și mereu Îmi așez calea când vin, și mereu trebuie să pot, și, iată, nu prin cei tari pot, ci numai în suferințe și în slăbire de puteri Mă desăvârșesc Eu.

Sărut acum pământul român și-i mângâi jalea și dorul și taina lui cea dintru început, primul petec de pământ ieșit din ape la facerea lumii, țarina cu comoară în ea, și pe care Eu, Domnul, Eu, numai Eu o știu, așa cum Tatăl M-a înzestrat s-o am ca țară a slavei Mele de la sfârșit de timp, când iarăși lucrez prin cuvânt ca să fac cer nou și pământ nou, după ce omul a umplut pământul și văzduhul de făcăturile lui, ale trufiei lui de om.

O, pământ român, numai Eu știu hotarele tale cele dintru început însemnate de îngerii Mei pe harta întinderii pământului, iar tu ești țarina păzită de însuși îngerul Meu Mihail. Vatra ta și taina ei e țarina cu comoară în ea, și vine schimbarea ta la față, ca la început față, și numai Eu știu taina dintre Mine și tine și-ți aștept slava și-Mi ocrotesc cu suite cerești cetatea Mea de cuvânt de pe vatra ta și taina ei cea dintru început la Dumnezeu.

O, e suferință în tine, patria Mea cea de azi. Duhul Meu plutește deasupra ta și te dorește frumoasă să fii, ca pentru Domnul tău, dar am lucru mult să lucrez pentru frumusețea ta cea de la sfârșit de timp, și lucrez cu pași mici, căci potrivnicul Meu, diavolul, nu poate răbda mersul Meu cu slavă și-Mi stă în cale cu slujbașii lui, văzându-Mi puterea și mersul și taina, iar venirea Mea cu oștirile de sfinți și de îngeri îi stârnește neliniște multă, dar el încă luptă, numai că lupta lui e fără de biruință între el și Mine, chiar dacă oamenii de pe pământ sunt cei înșelați de momelile lui otrăvitoare, dar de ce este al Meu el nu se poate atinge, ci numai de cei ce se lasă în voile lui, amețiți fiind de vinul lui.

O, țara Mea, o, pământ român, pace ție! Te voi primeni, te voi curăți de scaieți, voi sufla cu Duhul Meu și-i voi învia pe mulți și pe tot mai mulți, și vei fi o țară de sfinți, de oameni frumoși ca Dumnezeu, căci taina ta e dulce și sfântă, e facerea Mea cea de la început, e așteptarea Mea cea mare, ca Mirele Care-Și așteaptă mireasa ca să-i pună podoabe, ca s-o umple de slava Lui pe ea, și pe cei ce sărbătoresc zilele Mirelui, zilele slavei Domnului, că aceasta este soarta ta: să porți pe vatra ta slava zilelor Mele, comoara ta, pe Domnul să-L odihnești de așteptare întru a Sa venire pe așternutul tău, că iată, vin să înnoiesc lumea, să fac cer nou și pământ nou, prin cuvânt să le fac, iar tu ești cea care Mi-ai deschis ca să vin și iată-Mă cuvânt pe masa ta, și cu el cârmuiesc și păstoresc, căci cuvântul ieșit din gura Mea vine spre împlinire, o țara Mea cea de azi. Amin.

O, fiilor din porți, vă alin neputințele ca să-Mi așez în carte praznicul Meu, ziua Mea cea de acum două mii de ani, când M-am suit pe munte cu cei trei ucenici scumpi Mie și le-am arătat lor slava pe care o am de la Tatăl din veșnicii, și pe care nu Mi-o descoperisem lor încă, dar apropiindu-se ziua slavei Mele, prin moartea și prin învierea Mea lucrată ea, a trebuit să știe ei Cine este cu adevărat Iisus Hristos, Învățătorul lor, din cer venit pe pământ la ei, că numai pe ei i-am avut ai Mei dintre toți cei de atunci de pe pământ, și din Israel, poporul care nu M-a cunoscut din pricina trufiei lui, boldul care-i înțeapă omului capul, făcându-l să amețească și să se creadă deasupra lui Dumnezeu, și de la început și-a făcut omul această amețeală, o, bietul de el.

O, așa pățește omul, măi fiilor, amețește mereu, atât cât poate să se simtă deasupra lui Dumnezeu, Căruia Îi calcă voile mereu, mereu pentru voia de sine, păcatul amăgirii de sine

numindu-se acest păcat. Și precum vinul se urcă la cap când omul bea vin, la fel părerea de sine, trufia și neumilința se suie la cap și amețesc omul, și de aceea am hotărât Eu, Domnul, să aibă omul sfătuitor de care să asculte cu tot întregul ființei lui, că altfel i se urcă la cap amăgirea de sine, păcatul care îl învață pe om să se ascundă în sine, să-și fie sieși Dumnezeu, să se oprească pentru sine și să nu fie știut el pe dinafară cu tot întregul său.

Fiilor, fiilor, când omul vine să se dea Domnului, iată, nu știe să nu-și mai oprească din ale lui, din voile lui, din vederea lui, din apucăturile lui, nu știe să se facă curat pentru Domnul de cele ce-l despart de Domnul. O, dacă vii să te apleci Domnului, schimbă-te, măi creștine. Nu poți fii călăuzit și ținut în lumină dacă nu lepezi obiceiul de a nu fii știut cu toate ale tale, căci Domnul nu se bagă în sufletul omului dacă omul își oprește în sine gânduri, simțiri, lucrări de-ale lui și grăiri neștiute și stă așa în fața Domnului. O, în fața Domnului ori stai, ori nu stai, că nu se poate cu jumătatea, așa cum este omul învățat să facă între el și Dumnezeu, Care le vede pe toate, și iată de ce nu mai am Eu sfinți pe pământ și armonie între om și Mine, așa cum am avut Eu parte între Mine și cei trei ucenici, cu care am mers deosebi pe munte și M-am arătat lor cu chipul Meu ceresc, din care ieșea lumina lui. Cei trei nu mai aveau între Mine și ei ceva care să-și oprească lorușî, fie și un ceva cât de mic, și erau deschiși cu totul Mie și Mă uitam în ei atâta de ușor, de vreme ce nu-și păstrau în ei despărțire de Mine prin nimic, și totul era în lumină între ei și Mine, de au putut ei să se învrednicească de vederea slavei Domnului o clipă, atât cât să le fie de ajuns celor curați cu inima să mărturisească pe Domnul apoi, atunci și peste timp că Eu sunt din cer venit și că sunt Fiul Tatălui și sunt din veșnicii, căci Duhul S-a putut așeza în ei și S-a descoperit lor, nu numai vederea chipului Meu slăvit cu slava Tatălui, cu glasul Tatălui, Care le-a grăit lor din văzduh că Eu sunt Fiul Său, Cel în Care Tatăl binevoiește.

O, fii ai poporului cuvântului Meu, nu pot să stau cu voi în cuvânt ca să vă dau mai mult acum, căci nu-i am acum tari cu trupul pe cei ce Mă țin când ei au de purtat suferinți. Vă dau însă veste că voi grăi peste zece zile, când voi avea sub cort aici popor adunat alături de sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara. Acum însă, fiilor, așez în carte cuvânt scris și spun peste voi:

Binecuvântată să fie pregătirea zilei de serbare, și calea spre cetatea cuvântului Meu a celor ce se vor porni la drum ca să vină la Domnul!

Binecuvântată să vă fie armonia și pacea din voi și dintre voi, a celor ce pregătiți așternutul pentru sosirea celor din cer și a celor de pe pământ aici cu sărbătoare!

Fiilor, fiilor, pacea se zidește prin armonia dintre voi, iar armonia se naște din iubirea cea de sus, cea pentru Domnul. Frumusețea purtării și armonia, acestea vin de la iubire, iar cine nu le are pe acestea în purtarea lui cu Domnul și cu frații, acela nu are iubire, nu are așezare din cer peste mintea lui și peste inima lui apoi. Așadar, vă dau povață pentru pacea dintre voi, și vă voi privi, fiilor.

O, cine nu învață nu poate. Cine nu-și iubește învățătorul, acela este fățarnic în iubire când se arată că iubește. Iubirea nu este fățărnicie, fiilor. Ea este Dumnezeu, așa este scris, numai să vrea omul să se facă lui Dumnezeu plăcut, și numai Lui.

Vine sărbătoarea cea scumpă, fiilor, iar Eu nu voi uita să vă aduc vouă povețele care n-au mai ajuns în carte, și le voi da la toți sosiții daruri și povețe aici, că altfel se așează datoriile dintre om și Dumnezeu când frații sunt odată toți adunați să ia de la Domnul.

Eu, fiilor, voi fi aici cu voi la tot lucrul pe care-l pregătiți pentru slava sărbătorii și a strângerii cu Domnul. Vă voi învăța la sărbătoare pe voi, și vor auzi cei ce se strâng, și vor învăța și ei ce înseamnă să fie creștinul curat între el și Dumnezeu, între frate și frate, și toate prin ascultare se pot împlini, lucrându-le tot timpul, căci vai creștinilor care nu au lucrul lor pentru Domnul, ci îl au pentru ei și atât, și fericiți sunt și vor fi cei ce știu să se dea Domnului cu folos, uitând de ei înșiși și slujind Domnului, numai că Eu nu am, aproape că

nu mai am din cine să-Mi fac fii statornici sub crucea Mea și pușI deoparte pentru mersul cu Mine, căci fiecare își are crucea lui, lucrările lui, și sunt și din cei ce se trag de sub cruce, după ce știu ei crucea Mea, mersul Meu cel greu și neajutorat acum, din pricina păcatului amăgirii de sine, cu care duhul cel străin de Dumnezeu îi încearcă până și pe cei ce se făgăduiesc Domnului, și îi trag în părți spre lume apoi, spre lucrări neafierosite Domnului, că peste tot e numai lume fără Dumnezeu, numai guri cu păcatul pe limbă, numai goliciune de trup și de suflet, o, și acolo se trag cei ce se despart de Domnul pentru voile lor, pentru trufia care se urcă la cap ca și vinul și îl amețește pe om.

O, iar și iar așez peste voi salutul Meu: Pace vouă, fiilor! Lucrați sub pacea Mea! Pace vouă! Acest salut, ce taină mare poartă în el acest salut, o, fiilor.

Pace vouă! În taina aceasta să stați și să pregătiți sărbătoarea care sosește la voi aici cu cei din cer, fiilor. Binecuvântarea Mea se lipește minunat peste lucrarea păcii și a armoniei sfinte între frați, și așa vom lucra, și așa vom întâmpina sărbătoarea și tot duhul și darul ei.

Fiilor, fiilor, am nădejde în voi în tot ce am de lucrat cu voi între pământ și cer.

Fiilor, fiilor, fiți copii între voi și Mine și veți fi numai ai Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

06/19-08- 2018